

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4.065 van 27 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sierraleoonse nationaliteit, op 25 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2007 houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat R. BREEMANS, die loco advocaat R. VANHOYLAND verschijnt en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 juni 2004 België binnen en diende op 3 juni 2004 een asielverzoek in.

1.2. Op 15 september 2004 werd de asielprocedure afgesloten met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de adjunct Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Verzoeker diende bij brief, gedateerd op 24 augustus 2005, een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 10 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 1 september 2007 aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, actief betrokken is bij de locale Heemkundige kring, van goed zedelijk gedrag is, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 03.06.04. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.09.04 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan hem betekend dd. 22.09.04. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 4 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene kan steeds een beroep doen op IOM om de nodige documenten voor zijn terugkeer in orde te brengen.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw (V.); de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien werd de voltrekking van het huwelijk door het parket geweigerd daar er vermoedens waren dat het om een schijnhuwelijk ging. Indien betrokkene toch in aanmerking wens(t) te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de "Omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie" d.d. 30/09/1997 (verschenen in het Belgisch Staatsblad op 14/11/1997).

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een

beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Sierra (L) Leone en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder nog woonachtig is te Sierra Leone.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State (R.v.St., nr. X, 8 juli 1999) stelt hij dat het bevel om het grondgebied te verlaten op ernstige wijze de uitoefening van de in artikelen 8 en 12 van het EVRM vervatte rechten stoort door aan het huwelijk een hinderpaal te stellen waarvan te voorzien is dat hij alleen uit de weg kan worden geruimd door langdurige en ingewikkelde administratieve stappen. Hij betoogt dat verweerder op de hoogte was van het voorgenomen huwelijk en dat er verkeerdelijk wordt geargumenteed dat het parket weigerde het huwelijk te voltrekken, daar het onderzoek naar een schijnhuwelijk werd geseponeerd wegens onvoldoende bewijzen.

De Raad merkt op dat artikel 12 van het EVRM geenszins is geschonden aangezien de bestreden beslissing verzoeker niet verbiedt om in het huwelijk te treden. Het feit dat verzoeker tot op heden niet in het huwelijk kon treden, vloeit, zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, daarentegen voort uit een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Deze beslissingen maken evenwel niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak is evenmin nuttig aangezien verzoeker niet aantoont dat, zoals in de geciteerde zaak, een huwelijk op korte termijn mogelijk is en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken er in hoofdzaak op gericht is dit huwelijk te verhinderen. De bestreden beslissing strekt er immers op generlei wijze toe zich te mengen in het privé-leven van verzoeker, maar stelt slechts vast dat hij geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem er van zouden vrijstellen een aanvraag te doen via de geëigende procedure (R.v.St., nr. X, 11 maart 2004). Het recht om te huwen, vervat in artikel 12 van het EVRM, vormt bovendien geen beletsel voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft (R.v.St., nr. X, 16 juni 1992). Ook een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet weerhouden worden aangezien een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM (R.v.St., nr. X, 26 april 2006) en, volgens de vaste rechtspraak, een tijdelijke terugkeer naar het land van

herkomst teneinde zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering evenmin een schending kan uitmaken van deze verdragsbepaling (R.v.St., nr. X, 13 december 2005).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In zijn tweede en vierde middel voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan.

Er dient evenwel te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St., nr. X, 5 februari 2007; R.v.St., nr. X, 31 oktober 2006).

Waar verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verwijst naar de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie doch nalaat te verwijzen naar het politieonderzoek dat op basis van deze omzendbrief nodig is kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich zelf nooit beroepen heeft op deze omzendbrief en dat een kritiek op een overtollig motief niet dienstig is. Inzake de stelling van verzoeker dat hij een werkelijke relatie heeft waaruit rechten kunnen worden geput dient te worden gesteld dat in de bestreden beslissing wordt geïnduid dat deze relatie geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker verhindert de aanvraag om machtiging in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en dat op het bestuur niet de verplichting rust om de motieven van de motieven uiteen te zetten (R.v.St., nr. X, 16 juli 2003). Ten overvloede merkt de Raad op dat de motiveringsplicht het bestuur er toe verplicht een afdoende motivering te voorzien, zoals in casu het geval is, doch dat dit niet inhoudt dat op alle door verzoeker aangebrachte elementen moet worden geantwoord doch dat slechts de determinerende motieven dienen te worden aangegeven (R.v.St., nr. X, 19 september 2001).

Het tweede en het vierde middel zijn ongegrond.

2.3. In zijn derde middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de rechten van de verdediging, zoals vervat in artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.